

Поднасяйки заключителните си размишления за пребиваването на македонските учители в Пиринска Македония, Монеv сочи: „Това е всичко, което счетох за необходимо да добавя за ония „славни“ времена и за македонските учители тогава, а пък що се отнася до всички онези, които се бяха поставили в услуга на онази тогавашна абсурдна политика, които бяха готови да унижат себе си и народа, които бяха готови на всякакви падения – за тях нека други да говорят, други да кажат каквото трябва.“

От този обективен анализ личи, че Круm Монеv отлично знае истината за тази много сполучливо наречена от него „абсурдна политика“, но явно македонското му чувство не му позволява да назове простичко и ясно защо е абсурдна. Явно в случая той е раздвоен между своя антикомунизъм и обзелия го десетилетия по-късно македонизъм. Тъкмо затова, забравяйки за второто, той прави вярната си оценка за този абсурден театър, но после, изопачавайки историческите факти, демонстрира симпатията си към преподавателската дейност на учителя по македонски език и допуска груба фалшификация за поведението на Герасим Тодоров по време на срещата му с македонския учител.

Връщайки се на посещението във Влахи, Монеv разказва за среднощно влизане в селска къща и нанесен побой над някой си Атанас. И това е единственият случай, при който авторът на обемистото промакедонистко съчинение не сочи фамилното име. Това е така, защото в случая не става въпрос за Атанас, а за познатия ни от цитираните по-горе документи Йордан Руйчев. Иначе верен е разказът за причината на „побоя“ над Руйчев – упражнявания от негова страна непрестанен тормоз върху семейството на Герасим. Монеv вероятно не е знаел, че всичко това идва след неколkokратни устни и две писмени предупреждения към управляващите в селото да оставят на мира семейството му.

Втората визита на Герасим според Монеv била при македонския учител Макревски, които спокойно, без да подозира нищо, „с още неколцина местни големци спокойно си седяха